

Коп. 5. 9. № 23 / 96 г.
гос. - с. 14 14-Павлов
1000. - 29. X. 96 г.
21. X. 96 г.

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

МОТИВИ:

Какво може да бъде държавно вземане ? - В чл.1, ал.2 от Закона за събиране на държавните вземания ясно е посочено. Държавата като необходима организация на обществото събира чрез своите органи

2

данъци и те се плащат от всички. Тя не може да съществува без финансово да се осигурят основните и функции като отбрана, ред и сигурност, а за момента и здравеопазване, образование, социални дейности и др. От друга страна само държавата, вкл. и общините могат да оказват определени административни услуги. Срещу тези услуги, които друг няма право да оказва - държавата или други нейни органи събират **максу**. Събирането на тези нейни вземания е специално уредено в упоменатия закон за събиране на държавните вземания. В него не случайно не се третира вземанията на държавните предприятия, възникващи в резултат от стопанската им дейност.

Ал.1 на пар.1 от оспорвания закон значително разширява не само обхвата, но изменя коренно и характера на държавните вземания. За държавно вземане се обявява такова, възникнало в резултат на осъществяване на стопанска дейност от държавно предприятие. Т.е. за държавно вземане се обявява нормално търговско вземане, вземане възникнало в търговския оборот. Създава се опасен прецедент. Икономическите интереси на държавата следва да се защитават от ръководителите на държавни предприятия на базата на характерните за пазарното стопанство закони, а не с извънредни закони, които поставят икономическия субект държавата в значително по-благоприятно положение в сравнение с другите участници в стопанската дейност. Нито едно държавно предприятие не би следвало да бъде по-защитено със закони от другите участници в стопанската дейност било те частни или държавни предприятия. Ако едно държавно предприятие е по-защитено, то неминуемо това ще се отрази върху неговите взаимоотношения с другите и последните ще избягват да влизат във връзки с него. Едно частно предприятие не може да прибегне до същите средства за защита на своите интереси. Още по-неприемливо е привилегированото положение на едно подобно държавно предприятие да се създава със задна дата, какъвто е случаят с оспорвания от нас текст.

В мотивите на МС към оспорвания закон се изтъква, че разходите по изграждане на мощностите за добив и доставка на газ за финансирани пряко от държавия бюджет до 1988 г. и поради това приходите също следва да бъдат включени в последващите закони за ДБ. Това твърдение е крайно несъстоятелно, защото до 1990 г. цялата наша икономика, с незначителни изключения, изцяло се създаваше и финансираше от държавата чрез бюджета. Това е така и с електроцентралите, промишлените предприятия, голяма част от търговските и туристически обекти и т.н. По онова време и приходите в бюджета бяха основно за сметка на резултатите от стопанската дейност на държавните предприятия, а не от данъци и такси, както е сега. Впоследствие преобладаващата част от държавните предприятия се преобразуваха в търговски дружества, а държавата запази контрола върху тях само по линия на собствеността, чрез назначаването на управителни и контролни тела. Такъв е и случаят с "Булгаргаз ЕАД". В условията на пазарното стопанство държавното предприятие е

предприятие като всяко друго и каквото и да е то, не бива да се допуска допълнителна защита на неговите вземания с извънредни, противоречащи на пазарното стопанство закони. Ако назначеният от държавата стопански ръководител на държавното предприятие е действал против държавните интереси, то това не може да бъде основание за намеса от страна на НС по инициатива на МС с извънреден закон във възникналите след това стопански отношения. По тази логика държавата може да се опитва непрекъснато да отменя със закон некомпетентни според нея решения на назначени от нея ръководители. Това ще означава края на пазарното стопанство и на свободната стопанска инициатива в страната. Ще бъде невъзможно и привличане на чужди инвеститори в бъдеще.

Ние считаме, че конституционният принцип за неприкосновеността на частната собственост (чл.17, ал.3 - Конституция на Република България) е нарушен с това, че едно частно вземане е обявено за държавно. Икономиката на Република България се основава на свободната стопанска инициатива (чл.19, ал.1 от Конституцията), а оспорваният от нас закон се намесва пряко в свободата на влезлите в договорни отношения стопански субекти. Грубо е нарушен и чл.19, ал.2 от Конституцията. Ясно е, че Законът за изменение и допълнение на Закона за държавния бюджет не създава и не гарантира еднакви правни условия за стопанска дейност. Чрез него не се закриват инвестициите и стопанската дейност както изисква Конституцията в чл.19, ал.3.

Като цяло законът е приет и в противоречие с чл.8 на Конституцията, регламентиращ *разделението на властите* и с чл.117, ал.2 от Конституцията, регламентиращ *независимостта на съдебната власт*.

Оспорваният закон се приема с неприкритата цел да се въздейства върху дело в ход, което даже се цитира в мотивите на Министерския съвет при внасянето му за обсъждане. МС смята "всички вземания от юридически лица и еднолични търговци, произтичащи от доставен природен газ... за държавни вземания" и "тези вземания са непрехвърляеми от лицето, чрез което се осъществява изпълнението на спогодбите". Като аргумент за приемането на закона вносителят твърди, че **противно на неговото разбиране** "Врачанският окръжен съд с Решение N 76 от 18 април 1996г. по гр.д. N1357/1995г. е приел, че тези вземания могат да бъдат предмет на цесия, респективно, че сключеният цессионен договор е действителен, и като се е позовал на решение на Арбитражния съд при Българската търговско-промишлена палата, е постановил, че тези средства, съставляващи вземания от крайния потребител - "Химко" ЕАД - Враца, се дължат не по републиканския бюджет чрез "Булгаргаз" ЕАД (изпълнител от българска страна на задълженията на Република

България и едновременно с това доставчик на природен газ по спогодбите), а на пещионера."

Налице е неприкрита намеса на изпълнителната власт /МС/ чрез законодателната /НС/ в работата на съдебната власт като се създава междувременно нов закон, за да се въздейства върху решение на съда по висящо дело. Още повече, че по този случай има решение на предишно правителство, с което са били съгласни и легитимно назначените ръководители на заинтересуваните държавни предприятия. Логиката е в този случай да се търси отговорността от виновните държавни служители, а не да се създава изключително законодателство, тъй като Република България е правова държава и се управлява според Конституцията и законите на страната.

20.09.1996г.

НАРОДНИ ПРЕДСТАВИТЕЛИ:

1. Стоян Георгиев Денчев -
2. Рема Еюп Арис -
3. Мехмед Теймгула -
4. Тонкер Тохтеи Тохир -
5. Орман Драмис -
6. Осман Октай -
7. Николов Кимов -
8. Мбо Пранков -
9. Ремзи Осман -
10. Мбрахм Татариов -
11. Сидрат З. Сафок -
12. Кривошич Кривош
13. Вилер Вилер
14. Тондир Реджеб
15. Хасан Али
16. Врхесав Денитров
17. Мехмед Александр Денитров

18. Аноним Д. Мозер
19. Иван Гелфанд
20. Иван Гинзбург
21. Аноним Гриншпайн
22. Иван Давид
23. Иван Девид
24. Иван Иван
25. Иван Чкалов
26. Иван Христов
27. Иван Соколов
28. Иван Савов
29. Иван Степанов
30. Иван Степанов
31. Иван Степанов
32. Иван Степанов -
33. Иван Степанов
34. Иван Степанов -
35. Иван Степанов
36. Иван Степанов
37. Иван Степанов
38. Иван Степанов -
39. Иван Степанов
40. Иван Степанов -
41. Иван Степанов -
42. Иван Степанов
43. Иван Степанов
44. Иван Степанов
45. Иван Степанов

- 46. ~~Канцелярия~~ Директ —
- 47. Директ. Канцелярия —
- 48. Директ. Канцелярия
- 49.
- 50. Директ. Канцелярия

ДО
КОНСТИТУЦИОННИЯ СЪД НА
РЕПУБЛИКА БЪЛГАРИЯ

Конституционно дело № 23/1996 г.,
образувано с искане от група
народни представители за обявяване
противоконституционността на
Закона за изменение и допълнение
на Закона за държавния бюджет на
Република България (ДВ, бр. 79 от
17.09.1996 г.)- вх. № КС - 32 от
18.10.1996 г.

с-и Н. Гаврилов
25.10.96 г. /

ЗАЯВЛЕНИЕ

от Народния представител

Добримир Мартинов Загорски

УВАЖАЕМИ ГОСПОДА КОНСТИТУЦИОННИ СЪДИИ,

Присъединявам се към гореописаното искане и моля да считате,
че подписът ми по настоящото заявление е неразделна част от
подписите на групата народни представители, подписали искането с вх.
№ КС - 32 от 18.10.1996 г.

С уважение:

/

24.10.1996 г. /